

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **Z., a. s.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Podlipským, advokátem se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 33/1661, za účasti **Finančního ředitelství v Plzni**, se sídlem v Plzni, Hálkova 14, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2004, č. j. 58 Ca 33/2003 - 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 10. 2004, č. j. 58 Ca 33/2003 - 70, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 30. ledna 2003 č. j. 1074/130/2003 a ze dne 21. 1. 2003 č. j. 7249/130/2002. Prvním z uvedených rozhodnutí bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Rokycanech ze dne 17. 12. 2001 č. j. 78400/01/150910 kterým byl stěžovateli stanoven na dani z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období srpen 1999 nadměrný odpočet ve výši 396 818 Kč. Druhým rozhodnutím byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Rokycanech ze dne 17. 12. 2001 č. j. 78403/01/150910, kterým byla stanovena stěžovateli na DPH za zdaňovací období září 1999 vlastní daňová povinnost ve výši 510 841 Kč tak, že byla snížena na částku 345 551 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že se věcně nezabýval námitkou stěžovatele, jejíž podstatou bylo tvrzení o nezákonnosti postupu finančního ředitelství tím, že jeho pracovník se podílel na daňovém řízení prováděném správcem daně, protože tato námitka byla prvně vznesena až u ústního jednání, tedy po uplynutí lhůty

k podání žaloby, a namítaná vada není vadou, ke které by byl soud povinen přihlídnout i bez výslovné námítky. Za stěžejní žalobní bod označil krajský soud tvrzení stěžovatele o vadném právním posouzení právních vztahů uzavřených v měsíci srpnu a září 1999 mezi firmou M. S., spol. s r. o. a stěžovatelem, jak o nich vypovídají v průběhu daňového řízení shromážděné důkazní prostředky. Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že v průběhu těchto měsíců uzavřely smluvní strany řadu kupních smluv, jejichž předmětem byly věci movité i nemovité. Neproblematickým skutkovým zjištěním je i to, že součástí kupní ceny byla vždy DPH a stěžovatel uplatnil nárok na odpočet této daně. Stěžovatel také připustil, že s částí bývalých pracovníků firmy M. S., spol. s r. o. v průběhu předání majetku uzavřel pracovní smlouvy. Finanční ředitelství s odvoláním na § 2 odst. 7 zákona 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) uzavřené kupní smlouvy posoudilo jako smlouvu o prodeji části podniku s důsledkem neuznání odpočtu DPH z důvodu osvobození prodeje od DPH podle § 35 zákona č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožnil. Podle jeho názoru podstatou prodeje podniku, respektive jeho části, je převod určitého fungujícího celku z prodávajícího na kupujícího při zachování možnosti, aby tento celek mohl dále fungovat ke stejnému účelu pod vedením kupujícího při využití dosavadních dodavatelsko-odběratelských vazeb. V posuzované věci prodávající používal pro realizaci předmětu činnosti řadu provozoven, které ve svém celku tvořili podnik. Tyto provozovny smlouvami převedl na kupujícího, který podle vlastního vyjádření pokračoval v těchto provozovnách ve stejné činnosti. Krajský soud vyjádřil souhlas se stěžovatelem, že při prodeji movitého a nemovitého majetku nemají smluvní strany povinnost postupovat smlouvou o prodeji ani jinou smlouvou a mohou vyjádřit svobodnou vůli, jak bude předmětný majetek převeden. Tento názor platí beze zbytku v soukromoprávní rovině. V souladu s tím finanční ředitelství smluvní volnost stran respektovalo a platnost jednotlivých smluv nezpochybňovalo. Protože však v souhrnu uzavřenými smlouvami smluvní strany dosáhly v zásadě stejného hospodářského výsledku, který přináší smlouva o podniku, která má právě za následek odlišné daňové konsekvence v oblasti DPH, bylo finanční ředitelství v rovině veřejnoprávní, tj. daňového práva, nejen oprávněno, nýbrž i povinno ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků posoudit obsah právních úkonů po materiální stránce. Jestliže bylo jednoznačně prokázáno, že celé provozovny přešly do dispozice stěžovatele, který v nich pod svým obchodním jménem provozoval stejnou činnost, byl postup finančního ředitelství podle citovaného ustanovení i jeho právní závěr zcela legální. I když se krajský soud ztotožnil s názorem stěžovatele, že ani část podniku nemůže být tvořena nahodile určeným souborem movitých a nemovitých věcí téhož vlastníka, předmětem prodeje v posuzovaném případě byly ucelené provozovny ve zcela konkrétně a přesně popsaném rozsahu, který dokumentuje zpráva o výsledku daňové kontroly. Nejednalo se tedy o nahodilý soubor věcí prodávajícího, nýbrž o jednotlivé organizační složky podniku M. S., spol. s r. o. dostatečně odlišné od složek jiných. Pokud stěžovatel tvrdil porušení ustanovení § 31 odst. 8 písm. b) zákona o správě daní a poplatků spočívající v tom, že finanční ředitelství nedoložilo skutečnosti, které jej opravňovaly použít právní domněnku nebo fikci, ač mu takovou povinnost toto ustanovení ukládá, neshledal krajský soud tuto námitku opodstatněnou, protože finanční ředitelství objektivně nemohlo citované ustanovení porušit. Citované ustanovení ukládá správci daně povinnost prokázat existenci skutečností, které jsou v zákoně označeny jako skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky či právní fikce, jež jsou prostředky legislativní techniky a slouží k usnadnění dokazování. Právní domněnky vycházejí z určité obecné zkušenosti a jejich podstata tkví v tom, že z existence zákonem označené skutečnosti jedné je dovozována skutečnost jiná, kterou není třeba dokazovat. Právní fikce je zákonem předpokládaná skutečnost, s níž bez ohledu na to, zda je či není reálná, spojuje právní norma určité (fiktivní) právní následky. Podstatné je, že předpokladem vzniku povinnosti správce

daně prokazovat skutečnosti opravňující jej použít právní domněnku nebo právní fikci je okolnost, že právní domněnka či právní fikce musí být součástí správcem daně aplikované právní normy. Protože v daném případě nebylo finančním ředitelstvím aplikováno ustanovení, které by takové zákonné konstrukce obsahovalo, nebyl povinen existenci předpokladů užití právní domněnky prokazovat. K obecně formulované námitce, že finanční ředitelství změnilo právní kvalifikaci smluvních vztahů, aniž by předložilo jediný důkaz, že se jednalo o organizační složku dostatečně odlišitelnou od ostatních složek podniku, krajský soud uvedl s odvoláním na § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, že obecně nemusí platit zásada, že změna kvalifikace musí být vždy podložena novým důkazem. V dané věci byl však předložen důkaz o existenci nemovitostí, které zůstaly ve vlastnictví prodávajícího, jak uvedl sám stěžovatel v odvolacím řízení, a bylo proto povinností finančního ředitelství na tyto nově vyšlé skutečnosti reagovat. Důvody změny kvalifikace finanční ředitelství prezentovalo na straně 6 svého rozhodnutí. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v žalobním bodu, v němž namítal porušení ustanovení § 12 odst. 2, § 15a odst. 4 a § 19 odst. 1 zákona o DPH, protože okolnost, že smluvní strany uzavřely řadu smluv a součástí kupní ceny učinily DPH, nemůže mít vliv na daňovou povinnost. Pokud finanční ředitelství kvalifikovalo uzavřené kupní smlouvy jako zastřený prodej podniku, a takové zdanitelné plnění je osvobozeno od DPH, nemůže být stěžovatelem uplatněn nárok na odpočet DPH na základě dokladu, který zastírá fakticky přijaté zdanitelné plnění a deklaruje přijetí plnění fiktivního. Neprovedení důkazu výsledkem svědka K. krajský soud odůvodnil tím, že tento důkazní návrh byl vznesen prvně v soudním řízení, ač k tomu měl stěžovatel dostatek příležitostí, a důkazní břemeno vyvrátit závěr správce daně, že se jednalo o prodej podniku, leželo na něm.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že jí podává na základě ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti předně za zcela nesprávné označil posouzení své námitky ve věci porušení nezákonného postupu finančních orgánů obou stupňů tím, že se pracovník finančního ředitelství Ing. P. M. podílel na rozhodování správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel v žalobě v bodě I článek 2 namítal, že by měl soud zrušit rozhodnutí finančního ředitelství pro vady řízení. Je tedy zřejmé, že námitka na vady řízení byla mezi žalobními body uvedena a že důkaz, který navrhl pro doložení svého tvrzení, získal až nahlédnutím do spisu dne 18. 10. 2004. Za nezákonné a nesprávné dále označil posouzení otázky prodeje části podniku. V průběhu daňového řízení, a ze spisu je to zřejmé, poukazoval na to, že není seznámen s důkazními prostředky, na základě kterých udělal správce daně, a potom i finanční ředitelství, právní úvahu o překvalifikování prodeje jednotlivých movitých a nemovitých věcí na prodej podniku. Tyto důkazy žádal několikrát, a to na základě § 31 odst. 8 písm. b) a c) zákona o správě daní a poplatků, např. žádostí ze dne 18. 12. 2000 a 14. 1. 2002. Podle názoru stěžovatele měl správce daně důkazy předložit. S důkazním prostředkem týkajícím se šetření správce daně u místně příslušného finančního úřadu pro M. S., spol. s r. o., tj. Finančního úřadu pro Prahu 5, se stěžovatel mohl seznámit až při nahlédnutí do spisu dne 18. 10. 2004. Nesrovnalosti v důkazních prostředcích které jsou uloženy ve spise, jsou velmi zřejmé a krajský soud je při svém rozhodování nevzal v úvahu. Jedná se zejména o následující skutečnosti. Existují dva předávací protokoly o majetku M. S., spol. s r. o., které mají určité odlišnosti a finanční orgány akceptují pouze předávací protokol předaný svědkem P., který je neúplný a chybí mu podpis předávajícího. Stěžovatel předává úplný předávací protokol, který je v rozporu s tvrzeními svědka P. a finanční ředitelství ani soud se s existencí dvou protokolů vůbec nevypořádaly. Z vyměřovacího spisu Finančního úřadu pro Prahu 5 vyplývá, že tento provedl daňové řízení, na základě kterého vydal platební výměr, ve kterém nevyměřil žádná uskutečněná plnění a přitom je zcela beze všech pochybností, že mezi firmou M. S., spol. s r. o. a stěžovatelem došlo v předmětných zdaňovacích obdobích k plnění. Protože ve smyslu § 25 odst. 1 a § 35 zákona č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších

předpisů se podle finančního ředitelství jedná o zdanitelné plnění osvobozené, měl finanční úřad vyměřit platebním výměrem v řádku 31 daňového přiznání toto zdanitelné plnění. Původní rozhodnutí správce daně vycházejí ze skutečnosti, že nebyl zjištěn žádný majetek, který by zůstal firmě M. S., spol. s r. o. po prodeji stěžovateli. Stěžovatel se tedy může důvodně domnívat, že finanční orgány neprováděly řádné dokazování ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť je nesporné, že firmě M. S., spol. s r. o. zůstal nemovitý majetek v k. ú. S.. Dále stěžovatel vyjádřil názor, že finanční ředitelství je povinno předložit skutečnosti, které budou dokazovat, že se jednoznačně jedná o prodej části podniku. V této souvislosti upozornil na výklad pojmu část podniku citací příslušné pasáže komentáře k obchodnímu zákoníku, z něhož podle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že ani část podniku nemůže být tvořena nahodile určeným souborem movitých a nemovitých věcí ve vlastnictví jediného podnikatele. Finanční ředitelství změnilo právní kvalifikaci smluvních vztahů, aniž by předložilo jediný důkaz, že se jednalo o organizační složku dostatečně odlišitelnou od ostatních organizačních složek podniku. Finanční ředitelství např. nevysvětlilo, proč nebyl pozemek p. č. st. 84 v k. ú. S. součástí prodávané části podniku. Stěžovatel nezpochybnil právo finančních orgánů posoudit obsahy právních úkonů po materiální stránce a dovozovat jiné, ale takový postup nemůže být účelový a musí být dostatečně prokázán důkazy včetně požadavků, které pro vyčlenění části podniku vyžadují další obecně platné právní předpisy, např. vedení vnitropodnikového účetnictví. Je zřejmé, že obchodní zákoník spojuje se smlouvou o prodeji podniku zvláštní právní účinky, kterých nelze jinak docílit. Faktickou smlouvou o prodeji podniku nelze pojmově zastříti jinými právními úkony, protože pouze těmito úkony nemůže být tento smluvní typ naplněn, a to zejména v části zákonného přechodu závazků či dalších příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Je tedy více jak zřejmé, že postup finančního ředitelství, a následně jeho schválení krajským soudem, naprosto narušuje právní jistotu smluvních stran při jakémkoliv obchodu. Stěžovatel také vytkl krajskému soudu, že nepřihlédl k tomu, že bylo porušeno ustanovení § 12 odst. 2 § 15a odst. 4 a § 19 odst. 1 zákona o DPH. Z provedeného daňového řízení vyplynulo, že ze strany M. S., spol. s r. o. došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. Nastala objektivně existující skutečnost, na jejímž základě vznikla daňová povinnost, a to firmě M. S., spol. s r. o. Následně má plátcem daně (stěžovatel) nárok na odpočet na základě řádně vystaveného daňového dokladu plátcem DPH. Za správnost daňového dokladu odpovídá plátcem, který jej vystavuje. Z toho plyne, že i přes nesprávnou právní úvahu finančního ředitelství o prodeji podniku nezaniká takovým právním stavem právo společnosti na odpočet DPH z předmětných daňových dokladů. Na závěr stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že mohl svědka K. navrhnout v průběhu daňového řízení. Stěžovatel předložil dostatečné důkazní prostředky, které získal a které svědčí o řádném předání majetku a účetnictví M. S., spol. s r. o. mezi jednateli. Při nahlížení do spisu žádný jiný protokol o předání stěžovatel až do dne 3. 3. 2003 nenalezl. Proto žádal, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnilo s názorem krajského soudu vysloveným v rozsudku. Proto nepovažovalo za nutné se ke kasační stížnosti vyjadřovat a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stížní bod, v němž stěžovatel za zcela nesprávné označil posouzení své námitky ve věci porušení nezákonného postupu finančních orgánů obou stupňů tím, že se pracovník finančního ředitelství Ing. P. M. podílel na rozhodování správního orgánu I. stupně, není podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodný. Tvzení stěžovatele, že tuto námitku uplatnil již v žalobě a nikoliv až u ústního jednání dne 20. 10. 2004, neodpovídá skutečnosti. I když v bodě I. čl. 2 žaloby stěžovatel navrhl, aby rozhodnutí finančního ředitelství bylo zrušeno pro vady řízení, jak tvrdí v kasační stížnosti, nijak tyto vady řízení nespecifikuje ani nekonkretizuje. Protože jak sám v kasační stížnosti uvedl, důkaz, který navrhl pro doložení svého tvrzení, získal až nahlédnutím do spisu dne 18. 10. 2004, je jeho tvrzení, že tuto námitku uplatnil v žalobě ze dne 17. 3. 2003 účelové. Proto postup krajského soudu, který se odmítl touto námitkou věcně zabývat, byl v souladu se zákonem, protože se jednalo o rozšíření žaloby o další žalobní bod, což je po uplynutí lhůty pro podání žaloby nepřípustné (§ 71 odst. 2 třetí věta s. ř. s.).

V dalším stížním bodě stěžovatel jednak konstatoval, že v průběhu daňového řízení poukazoval na to, že není seznámen s důkazními prostředky a v kasační stížnosti zdůraznil, že s důkazním prostředkem týkajícím se šetření u dožádaného Finančního úřadu pro Prahu 5 byl seznámen až nahlédnutím do soudního spisu 18. 10. 2004. Toto tvrzení stěžovatele neodpovídá skutečnosti, protože již ve zprávě o kontrole, s jejímž obsahem byl seznámen dne 2. 7. 2001, je uveden výsledek šetření provedeného dožádaným správcem daně příslušným pro firmu M. S., spol. s r. o. Jak je uvedeno v protokolu o ústním jednání, neměl stěžovatel k obsahu zprávy žádné připomínky.

Dále stěžovatel poukazoval na zřejmé nesrovnalosti v důkazních prostředcích, které krajský soud při svém rozhodování nevzal v úvahu. Existence dvou rozdílných předávacích protokolů o majetku M. S., spol. s r. o. je sice nesporná, ale tato skutečnost není právně relevantní pro závěr o simulovaném právním úkonu, takže krajský soud neměl důvod se jí zabývat. Navíc nelze přehlédnout, že sám stěžovatel v žalobě označuje rozdíly mezi těmito protokoly za nepatrné. Rovněž tak výsledek daňového řízení, které vedl jiný správce daně ve vztahu k daňovému subjektu M. S., spol. s r. o., mezi nímž a stěžovatelem došlo v předmětných zdaňovacích obdobích k plnění, je skutečností ve vztahu ke stěžovateli právně bezvýznamnou. Domněnka o tom, že ve správním řízení nebylo prováděno řádné dokazování, byť z pohledu stěžovatele důvodná, není stížním bodem, na základě něhož by mohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Nedůvodný je rovněž stížní bod týkající se posouzení, zda skutečný obsah právního úkonu mezi stěžovatelem a firmou M. S., spol. s r. o. byl zastřen stavem formálně právním a liší se od něho. V této souvislosti stěžovatel s poukazem na komentář k § 487 obch. zák. pouze obecně zdůraznil, že ani část podniku nemůže být tvořena nahodile určeným souborem movitých a nemovitých věcí, aniž by jakkoliv konkretizoval, že se v daném případě o takovou situaci jednalo. Navíc do protokolu o ústním jednání dne 10. 11. 2000 uvedli předseda představenstva a generální ředitel stěžovatele, že všechny prodané provozy byly při pořízení a době sepsání protokolu ve funkčním stavu a např. ve vztahu k obchodnímu domu prohlásili, že chtěli okamžitě pokračovat s ohledem na navázané obchodní kontrakty. Jak je zřejmé z rozhodnutí finančního ředitelství, byla při posuzování, zda se jedná o prodej podniku či jeho části, jako rozhodná skutečnost vzata v úvahu existence pozemků ve vlastnictví firmy M. S., spol. s r. o., na které upozornil stěžovatel ve svém doplnění odvolání ze dne 13. 11. 2002. S ohledem na skutečnost, že byla prokázána existence majetku, který nebyl původním vlastníkem prodán stěžovateli, změnilo finanční ředitelství závěr správce daně uvedený v kontrolní zprávě, že se jednalo o prodej podniku. Byl to tedy stěžovatel, který v odvolacím

řízení předložil listinný důkaz (LV č. 2070 pro k. ú. St.), který vedl ke změně právního hodnocení simulovaného právního úkonu. V žádném případě se nejednalo o účelový postup finančního ředitelství a odůvodněnost tohoto postupu také podrobně zdůvodnil krajský soud na str. 12 napadeného rozsudku. Pokud stěžovatel odkázal na komentář k § 487 obch. zák. a argumentuje požadavkem vedení vnitropodnikového účetnictví pro vyčleněnou část podniku, lze poukázat na pokračování citovaného komentáře, v němž se uvádí, že „Lze však mít pochybnost, zda je samostatně vedené účetnictví podmínkou „sine qua non“ pro kvalifikování organizační složky jako samostatné. Odůvodňování tohoto požadavku ustanovením § 482 je problematické. Je možné si představit situace, že organizační jednotka bez samostatné účetní evidence, popř. i práva a závazky s ní související, bude ve smlouvě dostatečně určité vymezena, takže nebude obtížné zjistit, co je předmětem převodu, resp. jaké závazky přecházejí na kupujícího“ Toto stanovisko je obsaženo i v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 1999, č. j. 33 Cdo 1199/98 - 124.

Neopodstatněný je dále stížní bod, v němž stěžovatel namítal, že došlo k porušení § 12 odst. 2, § 15a odst. 4 a § 19 odst. 1 zákona o DPH, protože neprokázal-li stěžovatel nesprávnost právního závěru finančního ředitelství o simulovaném právním úkonu, nebyl s ohledem na ust. § 35 zák. č. 588/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nárok na odpočet daně z přidané hodnoty oprávněný.

Poslední stížní bod, v němž stěžovatel jednak vytýkal krajskému soudu, že neprovedl důkaz výsledkem svědka K. přičemž se neztotožnil s jeho názorem, že výslech tohoto svědka mohl už navrhnout v průběhu daňového řízení, je rovněž nedůvodný. Ustanovení § 75 odst. 1 a díkce § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků vylučuje, aby soud, který rozhodnutí správních orgánů přezkoumává, prováděl na návrh daňového subjektu důkazy, které v průběhu daňového řízení nenavrl ani neoznačil, v důsledku čehož bylo pro něj vydáno nepříznivé rozhodnutí. Proto není nezákonný postup krajského soudu, který neprovedl výslech stěžovatelem navrženého svědka s odůvodněním, že tento návrh vznesl stěžovatel poprvé v průběhu soudního řízení, ač k tomu měl dostatek příležitostí v průběhu daňového řízení.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu